

MARIJIN LIST.

XXVIII. Letnik.

Štev. 4.

1932. april 8.

VREDNIK I IZDAJATEL

KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš v ČRENŠOVCIH, SLOVENSKA KRAJINA.

PETER DOMAČIN, 1924.

TISK BALKÁNYI ERNESTA V D. LENDAVI, KI JE ZA TISKARNO ODGOVOREN.

Prosíte za starše ljublene,
za štere ste dužne molit,
da Jezuš jih v milost gorvzeme,
so živi al mrtvi znabit.

Gor stante deklice ljublene,
zdaj idemo ta pred oltar,
Mariji tam venčke zelene
darujemo tudi za dar.

O Jezuš dobrotiv, smileni,
in' mati Marija zdaj nas
v lübezen in' v milost gorvzemi,
postühni vse prošje od nas.

Tü v maternoj hiži o Jezoš
zdaj düšno zahvalnost nam daj,
da bomo živeli za večnost
i tudi za blaženi raj.

Slovo romarov od Marije.

Moja düša prav žele
Marijo častit vroče,
tükar še enkrat za pet,
od Marije slovo vzet.

Žalostno nam je srce,
od Marje slovo jemlc,
Zdaj pravimo vsi na glas:
O Marija sliši nas!

Mi smo prišli z veseljem
k tebi na denešnji den,
smo želeli te častit,
zdaj te mormo zapüstit.

Kratki čas je tükar blo,
Bog je z nami govorio,
z našim srcom svet' Düh Bog,
bod' pohvalen večni Bog!

Dokeč jezik govori,
naj te hvali in' časti,
o Marija milostna,
jezerokrat hvaljena!

Stopo bi k Mariji rad
pa njej neman dara dat,
moje srce žalostno
njej naj bude ofrano.

Ne žalüjmo romari,
tak Marija govori,
čigli nejmaš dara dat,
še boš prišeo sem večkrat.

Pot do tebe si želim,
da te znova počastim,
pa nevem, kaj se zgodi,
či me smrt pred ne vmori.

Kelko ž njih na sveti ni
ki so lani tü bili,
trüplo v čarnoj zemij spi,
Düše njih so v večnosti.

O prelübi romar moj
nikaj zato ne žalüj,
či ne prideš tükar sem,
boš v nebesi meo sprejem.

O Marija troštarca
zdaj si me potroštala,
zdaj bom jaz še bol' veseo
tebi čast i hvalo peo.

Vsako dete joče se,
gda se loči matere,
ti pa me razveseliš,
brez trošta ne zapüstiš.

Zdaj tü vzemimo slovo,
se z Marijov združimo,
smo častili Jezüsa,
njenga sina lüboga.

Zdaj zvonovi zvonite,
vroče suze kaplite
v milo žalostno slovo
zadnjikrat na to zemlo.

Ti pa z Jezušom Marija
bodi moja tovaršija,
zvao te bodem na pomoč,
gda mi pride smrtna noč.

XXVIII. Letnik.

Štev. 4.

1932. april 8.

Varstvo sv. Jožefa.

Med drugov i tretjov nedelov po vüzmi tisto sredo obhaja cerkev god varstva sv. Jožefa. Obhaja ga osem dni; tretja nedela po vüzmi je tak glavni den toga lepoga svetka.

Varstvo svetoga Jožefa! Že sam naslov nas vabi v krilo dobroga očē. K očē idemo, da nas varje, čuva, boža, gladi. Če pa premišlavamo molitve sv. Materecerkve, štere na te den da moliti, se napunimo z popolnim zavüpanjom, bi pravo z nekšov sladkov gotovostjov, ka z tistoga krila, na šterom se je zibao neštetokrat sam boži Sin, neje mogoče inan priti, kak v nebo. Gledajmo mi te molitve vu hvalnicaj toga lepoga goda.

Pred petimi nedelskimi psalmi da moliti Düh sveti sledečih pet antiphon:

1. *Jakob je pa porodo Jožefa, moža Marijinoga, od štere je rojen Jezuš, ki se zove Kristuš, alleluja.*

2. *Poslan je Angeo Gabriel od Boga v varaš Galileje, šteromi je ime Nazaret, k devici zaročenoj možī, komi je bilo ime Jožef, alleluja.*

3. *Šo je pa Jožet z varaša Galileje Nazareta v Judejo, v Davidovo mesto, štero se zove Bethlehem, alleluja.*

4. *I prišli so s silov i najšli so Marijo i Jožefa i Dete položeno v jasli, alleluja.*

5. *Od samoga Jezusa, gda je stopo v treseto leto, se je pa mislilo, da je Jožefov sin, alleluja.*

Ka nam pove tej 5 antiphon? *To, ka naj sv. Jožeta iščemo samo pri Mariji i Jezušī.* On nema indri mesta i nema drugoga posla, kak Boga i njegovo mater čuvati, hraniti, braniti. Njegovo mesto je v sv. Drüžini. Žive samo v njej i samo za njo. Sv. Drüžina je pa bila fundament velike katoličanske Materecerkve. Tisti Düh sveti, ki ga je postavo, da čuva fundament te velike stavbe i da je toga fundamenta streha, ga je z tem te že postavo tüdi za varivača dovršene palače Materecerkvi. Materecerkve nega i ne more biti brez Jezusa i njegove presvete matere. A njeva pa po božoj voli ne najti indri, kak pod varstvom

sv. Jožefa. Zato cele cerkve, vseh njenih duš, so na tom, ali že na drugom sveti, vseh katoličanskih duš čuvar i oča je sv. Jožef. On nam skrbi za krüh, kak ga je poskrbo Jezusi. Svete hoštije nikdar ne sfalijo, oltarsko Svestvo nikdar ne zmenka, dober oča sv. Jožef de pazo na to.

Jezuša i Marijo je čuval, ka nesta prišla v roke krutoga božega sovražnika, Heroda. Tak čuva tudi nas, ki prav ljubimo Marijo i Jezuša, ka ne spadnemo v roke sovražniki, hüdomi duhi, ka smrtno ne zagrešimo.

Devico Marijo i Jezuška je oblačo sv. Jožef. Oblači tudi naše duše, gda nam s svojimi molitvami i s svojim zgledom sipava jakosti v naše duše, ka te ž njimi okrašene lepše zgle dajo kak vse kraleske hčeri celoga sveta v svojoj najdragocenejšoj opravi.

Te misli nam būdijo v duši petere antiphone. I z temi mislami nas pripelajo do obilne vretine blagoslovov, ki si jih lahko zajmlemo pri sv. Jožefi. To nam pove molitev poglavja, vzeta iz Mojzesove knjige, gde se hvali očak sv. Jožef egipčanski. Glasi se ta molitev etak:

„Blagoslovi tvojega oče so dopunjeni z blagoslovi njegovih očakov, dokeč ne pride Zaželjenec večnih gor: naj ostanejo na glavi Jožetovoj i na temeni Nazarejca med njegovimi brati.“

Zaželjenec večnih gor, Jezuš, je prišo i vse svoje neskončne blagoslove je vlejal na glavo Nazarejca, to je deviškoga svojega hranitela, sv. Jožefa. Žejne i gladne duše popaščite se k tem vretinam, štere je sv. Jožef od Jezuša dobo i nahranite pa napojte se pri njih. Ki je pun blagoslova, je vreden hvale. Sveta Cerkev zato z etim lepim slavospevom hvali sv. Jožefa v hvalnicaj:

„Jožef, ti nebeska dika, ti trdno vūpanje našega življenja i pomoč sveta, sprejmi naše hvalnice, štere ti veseli spavamo. Tebe je Stvoriteo vseh reči postavio za zaročnika sramežljivoj Devici i je šteo, da se zoveš za očo Reči i da si pomočnik našega zveličanja. Zveličitela, šteroga prihod je zbor prorokov naznana, z veseljom gledaš v štali ležečega i rojenoga Boga v poniznosti moliš. Bog, krao, kralov, vladar sveta, na koga miglaj strepēče vsa peklena vojska i komi pokorno slūži narava, se ti podvrže. Večna hvala naj bo presvetomi Trojstvi, štero ti je poklonilo zvišeno diko, naj i nam podeli po tvojih zaslugaj veselje blaženoga žitka. Amen.“

Sv. Frančišek navči nas ljubiti sv. Jožefa!

Za temi krasnimi hvalnicami moli Cerkev V. *Dao si mi pomočnika za moje zveličanje, alleluja, R. I tvoja desnica me je sprejela, alleluja.* Z temi rečmi se duša vrže v naroče dobromi oči sv. Jožefi i s popolnim zavüpanjom završi svojo zahvalo z etimi rečmi cerkve: „*Jožef sin Davidov, ne boj se vzeti Marije, svoje zaročnice; ka je v njej rojeno, je od sv. Dúha, alleluja.*

Molimo.

Gospodne Bože, ki si po svojoj nedopovedljivoj previdnosti svetoga Jožefa zvoło za zaročnika tvojoj najsvetejšoj Rodici, daj, prosimo te, ka mo vredni v nebi za priprošnika meti tistoga, koga na zemli kak svojega varivača častimo. Ki živeš i kraljuješ z Očom Bogom v edinosti Dúha svetoga Bog na vse veke. Amen.

Dokončajmo naše premišlavanje z gorečov željov, ka bi pod varstvom sv. Jožefa dosta, jako dosta goreči dühovnikov, sv. Jožefov čuvalo Jezušeka v oltarskom Svestvi, posebno, ka bi postali takši goreči Jožefje sinovje Slovenske Krajine, ki se že pripravljajo za dühovniški stan, ali se ešče bodo.

Sveti Prt.

Kda se je nahajao sv. Prt na Francuskom, je bio vsako leto razstavljeni za javno češčenje na Velko soboto i naslednjiva dva dni. Kda pa je bio določeni svetek sv. Prta za 4. majuš, je bilo na te den javno češčenje. Zadnjih petsto let pa se sv. Prt kaže samo ob velikih slavnostih. Med temi je bila edna l. 1478. v Pinerolo, kama ga je dala prenesti vojvodinja Jolanda, dovica blaženoga Amedeja IX. z Savoje.

Drüga je bila leta 1578., kda ga je prišeo častit v Turin sv. Karol Boromejski z drügimi püšpeki.

Edno drügo slavno razkažüvanje je bilo leta 1613., kda ga je prišeo častit tüdi sv. Frančišek Saleški.

Potom je šče bilo javno češčenje i kazanje sv. Prta:

leta 1722. zato da bi dobili osloboditev od küge;

leta 1735. z istim namenom;

leta 1737. za ženitev Karla Emanuela III.;

leta 1750. zato, da bi bili oslobojeni od küge;

leta 1770. za ženitev Karla Emanuela IV.;

leta 1806. kda je papa Pij VII. šo po Turini koronat Napoleona; te obisk je pomagao povekšati češčenje, ar je sam Papa vzeo s shranilišča sv. Prt i ga častio z sedmimi kardinalami, šteri so ga sprevaljali i z osmimi püšpeki;

leta 1814., kda se je Viktor Emanuel povrno v svojo državo;

leta 1815., kda se je Papa Pij VII. vračao z Napoleonove temnice, z Fontainebleau;

leta 1842. za ženitev Viktora Emanuela II.;

leta 1868. za ženitev krala Umberta I.;

leta 1898. je bio sv. Prt izpoloženi za deset dni od 10. do 19. maja;

leta 1931. za ženitev prestolonaslednika Umberta II., potem je bio raztavljen od 4. do 24. majuša.

Papovje se v vsakom časi razširjali češčenje sv. Prta i na njegovo diko so podelili vnoge odpústek; posebno Benedikt XIV. On je obnovu popolni odpústek, šteri se lahko zadobi na svetek sv. Prta, 4. majuša; potom ga je dovolo za vsikdar pri javnom kazanji ali razstavi. Podelo je tudi eden drugi odpústek, 7 dni i ravno telko 7 štirideset dnevnoga vsaki petek v marcijuši tistomi, šteri obiše ednok na leto sveto Kapelo, kde se nahaja sv. Prt.

Vse to naj nam pomaga, da vsikdar bole spoznamo te dragi kinč i ga spodobno častimo.

* * *

Kak smo prle povedali, so kalvinje leta 1532. trdili, ka je pravi sv. Prt bio sežgani i se je nadomesto z ednim novim prtom, namalanim od nikšega malara. Dobro! Ešče v našem časi ob priliki kazanja l. 1898. so ništerni nesramno vúpali ponoviti to trditev; to ka se nam je najbolje zamerilo je bilo, ka je to trdo tudi nekši slaven cerkveni pisateo. Teda se je začno brigati za sv. Prt ves evropski tisk i mnogi vučeni možje so ga šteli skrbno pregledati. Da bi se spoznala norost tistih, šteri so protigučali, prinašam tu nešterne ocene imenitni vučenjakov, šteri, mislim, ka bodo podignoli vekšo čast tomí dragomi sv. ostanki.

Najprle se je napravilo edno strokovno preiskavanje v kemijskoj delavnici Sorbone v Parizi od g. Delage, prvaka francuskih vučenjakov i s profesorskov pomočjov Herouarda i Vignona, dva velkiva vučenjaka v kemičnoj znanosti. Po dugom, skrbnom deli i po vnogij poskušnjaj so francuskoj Akademiji sporočili te sklep: „Kep sv. Prta v Turini nemre biti drugi kak Kristušov v Evangeliumi i ga nikša človeča roka ne namalala“.

Znani vučenjak Henry Bidou, ki je skrbno preiskao z močnimi očali kep sv. Prta, pravi ka se prikažejo na njem najbolje skrite posebnosti trpljenja: n. pr. prikaže se razložno v teli Sv. Odküpitela smer mišic; ka se obrvi jako dobro vidijo, edne v počivanji, druge pa malo vzdignjene i vküp potegnjene; edno oko je zaprto, drugo malo odprto; nos i edno lice sta otekli (najhitrej od strašnih plúsk, ka je Jezuš dobo), drugo lice je popolno; eden mustač je zasükani i dolpüščeni, drugi je gorvzdignjeni i se dotika lica. Po vsem teli se vidijo znamenja vdarcov z bičem, iz toga se vidi ka je vsaka vajat mela na konci edno kruglico eli zvezdico, štere so napravile velke i globeke rane; te rane se vidijo z čüdivitov razložnostjov. Nemreta se dve rani najti ravno vednakivi i rane se nahajajo na takši način, ka se šče lahko najde mesto tistoga, šteri je bičüvao. Po dugom i velkom preiskavanji pride te imenitni vučenjak do sklepa, ka je nemogoče, ka bi v XVI. stoletji, v šterom je šče ne bila poznana fotografija, mogeo biti namalani ravno takši sv. Prt kak je v Turini; da če bi ga šteo što dobro namalati, bi mogeo te pameten malar do dna poznati navuk, življenje Jezušovo i bi mogeo biti velki umetnik i vučenjak, zmožen za vsakše najdrobnejše opazüvanje; to je ne bilo mogoče napraviti prle, kak

je bilo gornajdeno doljemanje. Mogeo bi biti to eden najbolje vučeni malar na sveti, i njegovo ime bi moglo meti prvo mesto v zgodovini slikarske umetnosti.

Gospod de Malijai, profesor znanosti na liceji v Turini, ki je sam lahko skrbno opazüvao i sv. Prt i napravo njegovo fotografijo, pravi v ednom dugom i globokom članki, štero je poslao listi Vie Catholique v Pariz sledeče:

„To, ka je kep vtisnjeni na sv. Prt negativen, je velkoga pomena, ar nüdi nepobitni dokaz za istinitost, vekšega kak bi se moglo misliti. Pred tem dokazom nikši človek, če je še tak zmožen i izkušeni v doljemanji, ne bi mogeo pripoznati, ka je sv. Prt v Turini delo ednoga malara ali pa posnetek prvotnoga sv. Prta.“

Kardinal Avguštin Richelmy je bio pitani od urednika — Figaro — z Pariza, ki je prišeo zatogavolo v Turin, da bi meo skrbna poročila od sv. Prta. Gda je kardinal dokazao, ka je nemogoče, ka bi kakšište malar mogeo napraviti eden takši kep, konča s temi rečmi: „Za mene i za vse lüdi, šteri premišlavlejo, je nemogoče znova napraviti isto podobo človeče peršone, potom pa pristavi: smo veseli zato, ár vidimo, ka je dnešnja vučenost ednoglasna v potrdjavanji naše misli.“

Ravnateo slavnih novin „La Lega Lombarda“ v Milani, šteri je mogeo l. 1898. razločno opazüvati sv. Prt z močnim dvoročnim rešpeterom, je pravo: „Jako strašen i genljiv je te prt! Celo telo N. G. J. Kr. je natisnjeno na njem: zadnji deo se bole vidi, mogoče zato ár se je ležej prikelo na telo i je to ležej püstilo na njem znamenje vseh ran“.

„Kda se te prt gleda, se čüti kak istinsko je to, ka so pravili ništerni svetci, šteri so meli prikazni od toga, ka je bila peršona Našega Gospoda edna sama rana“

„Lehko bi se štele rane i se tüdi vidle, štere so napravile šibe ali verige. Jako so razločne rane prave i leve noge, leve roke i prs. V toj rani na pravoj strani tela, ka se na levoj strani na kepi jako dobro vidi, je belkasta stran bole široka i rdečastka bole vozka.“

„Tak se vidi tüdi rana, štero je napravo cvek na nogi i iz nje se vlečejo doli štirje jarki močne farbe; ravnatak se tüdi na zadnoj strani vidijo bole čarne piknje od krvi eli mogoče od malo možganske snovi. Z ednov rečjov iz toga govorečega prta se pokaže pred nami trplenje Našega Gospoda v vsaj svojoj strašnoj grozovitosti.“

Lehko končamo, ka je sv. Prt priloga, razlaga, kazalo celega Evangeljuma. Evangelium ne pravi v podrobnosti, kak je bio ranjeni Jezuš; to pa se vse vidi na sv. Prti; Evangelium ne pravi, na šteroj strani je bio prebodeni; na sv. Prti pa se opazi; Evangeljum ne kaže natenkoma kraj, kde so bili zabiti cveki na rokaj i nogaj, na sv. Prti pa se vidi; Evangeljum nam ne pravi kak je Jezuš držao v grobi roke, pa to se na sv. Prti tüdi vidi. I tak se vidijo druge posebnosti, ka so v Evangeljumi ne označene.

Zatò se moremo zahvaliti Gospodnomi Bogi, da je skrbo, ka se je po telkij nevarnostij, v šterih se je nahajao sv. Prt, ohrano do naših časov, i Turin se more za jako srečnoga držati, ka ma v svojoj lasti tak velki kinč.

Jezuš v Mariji.

Na Velki četrtek se je prečiščila z apoštoli tudi gospodova mati Marija. Jezuš je stopo v njeno dušo i je ostao v njej do drugoga prečiščavanja z celim svojim bistvom, živo je v njej, trpo je v njej, vmro je v njej kak na križi i tudi goristano. Kak velika skrivnost, ki nam jo razlagajo vučitelje sv. Materecerкви! I to prečiščavanje, ka je Jezuš v Marijinoj duši stalno prebivao z dušov i telom, z božanstvom i človečanstvom od ednoga do drugoga prečiščavanja, to čudepuno prečiščavanje je trpelo v Mariji do njene smrti. Ka je Jezušova duša trpela na Olskoj gori, je pretrpela tudi Marijina i vse radosti Jezušove odičene nature po goristanenji je vživala tudi Marija. Ona je bila znova živ tabernakl Jezušov kak je bila te, gda je na nadangela Gabriela pozdrav poprijela božega Sina. Ž njene duše je vlekeo vse k sebi Jezuš, zato so se apoštolje i verniki tak radi zbirali po Jezušovoj smrti pri Mariji. Cerkveni vučitelje h gornjemi navuki ešče dostavijo to, ka je Marija dugo vremena živela brez vsake druge hrane od samoga sv. prečiščavanja. Dober Jezuš je s tem šteo zlatoj mamiki plačati mleko, z šterim ga je nadajala i hrano, z šterov ga je krmila.

Gda je bila še dekla, je srčno želela i prosila Boga, da bi že poslao svojega sina za rešenje sveta. I se njemi je z celov dušov darovala, priporačala, ka njemi *dekla* bo i de služila njegovoj materi. Pa mesto dekle je mati njegova postala, čudna mati, ar ga je v devištvi poprijela, v devištvi rodila i po rojstvi njegovom je tudi devica ostala. Iz njene svete utrobe je stopo vō v štalici brez bolečin, tam ga je najšla na robi svoje obleke, maloga, neskončno lepoga i kak ga ovara, ga moli kak svojega Boga i ga prime, küšne, v plenice povije pa v jasli položi kak svojega sina. Pa gleda ga milo, veselo, pobožno i vidi v njem neskončno bože veličanstvo pa vse naše nevole zvün greha.

Gleda ga v jaslaj i spozna, ka se je zato dao v nje položiti, ar je pastir ovcam i ar je hrana ovcam. Pastir, ki je večen i hrana, štera nikdar ne more sfaliti i naškoditi. Na Velki četrtek je postao paša naša, na Velki petek je življenje dao Pastir za nas. I Marija je pri tom velikom deli ž njim bila zdržena. Sladka, dobra mamika!

Štefanija Jurkič:

Življenjepis Blažene Imelde Lambertini, sestre Dominikanskega reda.

Imelda.

Ar je družina Lambertini pogosto sprovela najtopleše letne mesece na svojem imanji v Poggiorenatiko ne daleč od Bolonije, je mogla tudi Imelda za nekaj časa zapustiti svoje mile bolonjske cerkve i samostane. Imeldi je zdaj devet let, za svojo dobo je nenavadno modra i resna, pa jo zato več ne zovejo za Beldo.

Ograd v Poggiorenatiko je bio prava šuma z vnogimi visokimi stebli. Na ednom od teh stebel je napravila Imelda svoj oltarek i tu se je najrajše mudila. I čeravno je tu njena mala duša lahko gučala s svojim Bogom, je njena miseo i hrepenenje vendar iskalo tišino i polkmico bolonjskih cerkvi. Kda bi se moleč zagledala v listnato veje, skoz štere je prodiralo plavo nebo, stvorila so se pred njenimi očmi pisana okna cerkve sv. Domininka, poslušajoč spev i žvrgolenje ftic, živo se spominala vzajemnoga spevanja sester dominikank v samostani sv. Agneze ali sv. Marije Magdalene.

Dosta je bilo zdaj rabuke, krika i smeha i razgovorov v hiži Imeldinih roditelov. Polbrat Gvido se je oženo s Pinom Malavolti, ki je mela tudi dosta rodbine. I tak je bila hiža vedno puna. Vsi so Imeldo radi meli, čeravno so občutili, da se njena mala duša mudi daleč od njih i da njeno srce bije neprestano za nebo. Posebno se je Donna Kastora zdaj bole kak nikdar do zdaj, oklenola svoje jedinike hčerke, kak da bi slutila da jo bo skoro zgubila.

Kelikokrat skrita za štero oljko v ogradi je ogledovala lice svojega deteta, ki se je v molitvi sijalo v nadzemelskoj lepoti. I po noči je znala Donna Kastora vstati i se je tiho približila do male sobice, v šteroj je spala Imelda. Prisluškušvala je v nočnoj tišini vzdihaje i spev svojega deteta, ki je z vsov svojov dušov hrepenelo za svojim Bogom.

Mala Imelda je znala vse molitvi i psalme, ki je spevajo i molijo sestre dominikanke. Kda večer ne mogla opraviti svoje pobožnosti, te je vso večerno i ponočno pobožnost združila v edno. Kda se je v sredi nočne tišine začilo tihi spev iz Imeldine sobe, Donna Kastora je ponovno odišla z tihimi stopajami po hodniki, je pokleknola pred dverami Imeldine sobice i tak isto tiho je sprevala svoje dete spevajoč tisto lepo molitev: „Salve Regina“...

„O clemens, o pia, o dulcis Virgo Marija!“ — O milostivna, o dobrotivna, o sladka Devica Marija... je dokončao deteči glas, a Donna Kastora, se je tiho oddalila noseč v svojoj duši veliko radost zavolo predodebranja svojega deteta, pomešano z globokov brigov. Zato so njena viista šepetala: „Naj se zgodi tvoja vola, o Gospod!“

Nekoga popoldneva, kda je sunce segrevalo i prepekalo, je Imelda bila v ogradi i molila pred svojim oltarčekom. Vroči sun-

ženi traki so prebijali skoz redko veje oljk i so naravnost nesmileno pekli ono malo glavico z kmičnimi viasmi. Ali Imelda ne se je potegüvala v senco. Njene rjave oči gledajo na sliki križ, na šterom trpi smrtno moko Bog — človek. Ka je to sunce, ki žge i peče v primeri z mokov na križi!?

Mirno tišino letnoga popoldneva naglo pretrga vrisk i krik. Imelda se stepe. Odloži premišlavanje i posluša.

Krik je prihajao naravnost iz njihovoga dvorišča. V besnom kričanju prepozna i glasove: to so Pietrino i Michele, dečacje, ki so bili v službi pri družini Lambertini.

Imelda včini znamenje križa i ide proti dvorišči.

Dobro je vgonila: Pietrino je napao menšega i slabejšega Michela, ki se je besno brano, vriskajoč i preklinjajoč. Pietrino je mlato i vdarjao, kde je samo mogeo i izgovarjao strašne kletve.

„Pietrino — Michele — ka to delata!“

Na te nežni i zvončni glas prestane bitje, obadva dečaka sta se zagledala.

Mala Imelda je stopila ravno med njeva. Vočeh so njoj zasijale skuze.

Pietrino hitro skrrije roke za hrbet, a Michele si vsede od slabosti na zemlo.

„Ka sta to delala, ka sta to delala! Ti Pietrino i ti Michele! A k Vüzmi sta se pričestila! Zdaj sta odtirala Jezusa iz vajinoga srca — . . .“

Imelda zajoče pa se spüsti na kameno klop. Obadva dečaka sta skimala z glavami i se mučech oddalila.

Imelda je šče na klopi tiho jokala, kda je stopo v dvorišče njeni stric, dominikanec P. Guglielmo.

„Imelda moja, a kde si?! Že sam te dugo i povsod iskao!“

Na te glas se Imeldino zajokano lice zablešči od radosti. Stric Guglielmo! O zdaj bo znova pripovedavanja o samostanih i o njihovih cerkvah v Boloniji. Njene šče od joča vlažne oči so se zagledale v strica Guglielma.

„Imelda mala, ti si jokala. Što je razžalostio moje malo Imeldo? Povej, ka se ti je dogodilo? I P. Guglielmo vsede na kameno klop i vzeme v roke Imeldino malo roko, a Imelda s tihim glasom pripovedavle strici dogodek.“

„Povej mi P. Guglielmo, jeli znaš ti, zakaj so lüdje takši? Kak morejo biti tak nezahvalni do svojega Boga? Kak morejo odtirati svojega Boga, kda je On blagovolo priti v njihovo düšo? Povej, kak, povej!“

P. Guglielmo spüsti roko na malo glavo svoje tužne sestranice i njoj začne dokazüvati, kak so lüdje slabi, nestalni stvorovje, i kak dostakrat nega niti hüde namere v njihovih grehaj.

Ali Imelda ne se je mogla potolažiti.

„Pa Jezuš je vendar tak strašo trpo za nas! Ne, ne, jaz to ne bom nikdar razmela. Kak, kak morejo lüdje sprejeti Boga v svojo düšo i potem ga pa ztirajo!“

P. Guglielmo se je mučo, da bi pomirio svojo malo Imeldo, ali ona je neprestano jokala. Naednok si naglo

zbriše skuze, vzdigne svoj pogled proti nebi i celo lice se njoj zablešči.

„Ah, kda v mojo dušo pride Bog, kak bom ga čuvala! Kda, kda bo prišla ta presrečna vüra! P. Guglielmo, jeli bcm se jaz včakala toga?“

„Boš se včakala, mala moja Imelda, samo moreš biti potrpliva. Šče tri leta!“

„Tri leta, tri leta! Kak je to dolgo! Ne — jaz ne bom mogla tak dolgo čakati. Ne bom mogla! Jaz bom prve vmrla!“

P. Guglielmo, zagreznjen, se zagleda v to čudovito dete. Mučao je, dokeč neje znova Imelda spregovorila:

„O — če bi bila že tam, tam med tistimi, ki Njemi neprestano služijo i ki ga ne žalijo! Nemrem gledati, kak malo ljubijo ljudje ljuboga Jezuša. Ne mislijo na Njega . . . Da bi mi že bilo mogoče, da sam za vsikdar v tistoj tihoj celici! . . . P. Guglielmo povej mi, kda me bodo drage sestre v Valdi Pietri primile k sebi?!“

„Ravno za volo toga sam prišeo, Imelda. I s tvojov materjov sam že gučao. Skoro, naskori boš oblekla belo obleko sv. Dominika. Sestre v Valdi Pietri se radüjejo, da bo tvoja nedužnost i čistost zasijala v njihovom samostani.“

„Jeli je to istina, dragi striček?“

Zdaj je Imelda vsa znova pravo dete. Prijala ga je za roko i jo neprestano küšüvala.

„P. Guglielmo, P. Guglielmo, jaz sam tak vesela! Hodi, ideva k materi, naj vidi, kak se radüjem!“

„Ne zdaj Imelda, mati ti je jako žalostna“, odgovori P. Guglielmo i zamuči.

„Mati mi je žalostna. Ona nesme biti žalostna. Nesme niti te, če me Bog za vsikdar pozove k sebi. Njo bo Bog potolažo. Znaš li ti P. Guglielmo, ka se je dogodilo Bernardi de Morlaas i njegovim vučnikom? Jeli znaš, kak jih je Bog pozvao v svoj dom po sv. obhajili? Niti jaz ne bom mogla več ostati tü na zemli, kda v mojo dušo pride Bog! Ne, ne bom mogla!“

Ponovno je Imeldino lice postalo resno, preobraženo, a oči so se njoj zagledale nekam v daljavo. Na to nekša čudovita pobožnost napuni celo dušo P. Guglielma i on poklekne pred deklico, küšüvajoči rob njene preproste oblekice.

Po kratkom časi se Imelda naednok strсне, kak da bi se iz sna prebüdila i kda zagleda kak njeni stric kleči pred njov, njoj močna rdečica napuni lice i se prestraši.

P. Guglielmo se na to vzdigne i mučeč ide s hitrimi stopajami skoz hodnik. Imelda je tiho stopala za njim. (Dale)

Iz hrvaščine poslovenio: *Bogoslav*.

Drage duše, zdehnite te mesec etak večkrat:

Rane Jezušove zvracite grešen svet!

Ježuš je dober pastir.

„Jas sam dober pastir.“ Ivan 19. 15.

Dnes je den dobrega pastéra. Ar vu den. sv. evangeliumi nam Ježuš z rečmi svedoči, kaj je vu vsem svojem činjenji obilno dokázao, ka je naimre on te právi dober pastér düš. Svoje naslednike, ki vu njem verjejo, njega nasledüjejo, je Ježuš Kristuš dostakrát za svoje ovce, za svojo čredo imenüvao; i tak sebe za pastéra imenüje. On je pastér, mi smo čreda; on je naš najvišiši düševni paster, mi smo pa njegova düševna čreda. Ali vnogi drügi so se tüdi vö dáli za pastére, pa voditele lüstva, kak na pr. židovski farizeušje, pa so ne bili dobri pastérje. Záto nam Ježuš vu den. sv. evangeliumi svedoči, ka je on dober pastér; i na znánje nam dá, z koj lahko spoznamo dobrega pastéra; najmre z toga ga spoznamo, ká on svoj žitek dá za svoje ovce. I Ježuš Kristuš je včino to, doprineso je to znamenje dobrega pastera, ka je svoj žitek dáo za svoje ovce. I tak je on vu istini smeo praviti: „Jas sam dober pastér; dober pastér svoj žitek dá za svoje ovce“. Dr. kr. spoznajte dnes vu Ježuši svojega dobrega pastéra, za šterim vam je vredno iti, šteroga vam je vredno nasledüvati. Záto vam zdaj želem dokazati:

1-o *Ka je Ježuš sebe za našega dobrega pastéra pokázao vu svojem življenji, trpljenji i smrti.*

2-o *Zdaj se nam pa za dobrega pastéra káže vu oltarskom Svestvi.*

1-o Dr. kr.! Ježuš Kristuš je ednok od dobrega pastéra to pravo, ka či zgübi edno ovco, povrže 99 svojih ovc. ino ide iskat zablodjeno, zgübleno ovčico; i či jo najde, z veseljom jo na rame zeme i nesé nazaj k svojoj čredi. Tak je činio on. Meo je vu svojem neb. králestvi nezračunano veliko čredo angelov, dobrih ovčic, štere so njega bogale i nad šterimi je on lahko veselje meo. Ali teda je poslušao na zemli žalostno zdihávanje, jokanje edne zablodjene, zgüblene ovčice, čüo je glas zablodjenoga, grešnoga človeka. Nato je povrgo 99 vernih ovčic i prišo je na zemlo, na ete svet iskat zgübleno ovčico, grešnoga človeka. I kak je prišo na svejt? Brez neb. svetlosti, brez znamenja svoje vekivečne neb. dike, prišo je vu obleki zgüblene ovčice, vu človečoj podobi, naj se ga tak zgüblena ovčica ne boji, naj ga z vüpanjom počaka, naj se batrivno k njemi pašči. Glej dr. krščenik, ti zgüblena ovčica, za tébe volo je prišo dol z nebes té dober pastér, naj tebe gorpoišče. — I vu svojem zemelskom življenji kak je iskao zgüblene ovčice!

Tri leta je hodo po bregaj, po dolej, po gošči i trnji za grešnikami. Vu vsakom betežniki, vu vsakom grešniki, vu vsakom siromaki, vu vsakom deteti je spoznao svojo zgübleno ovčico. Slepoga je za roko pelao, odürnomi gobavci je roko gori položo, 38 let čakajočega betežnoga je lübeznivo pitao, či ščé ozdraviti; ni eden betežnik se njemi ne mrzio, nití največšega grešnika je

ne zavrgo, v miloščo je zeo občinsko grešnico Marijo Magdaleno, na obed je šo k občinski grešniki Zacheuši, za apoštola si je odebrao carinara Mátaja; obiskao je ribiče v noči pri njihovom deli, na krilo je zeo málo deco; ešče na križi, gda bi on sam najbolje potrebüvao trošt, je iskao zgübleno ovčico, je k sebi pozvao desnoga razbojnika. Glej dr. kr. to je te právi dober paster, šteri se z ni edne zgüblene ovčice ne spozábi, nego vsako zové k sebi, za vsako má edno dobro reč. — I Jezuš je dober paster ostano ešče tē, gda je za svoje ovčice mogo žitek gor aldüvati. Vido je vuká prídočega, vido je, kak dávi peklénski vuk, to je hūdi dūh i greh njegove ovčice i bojüvao se je za svoje ovčice;

Sv. Jožef, preskrben čuvar sv. Familije, mej na skrbi Jezušovo familijo, sv. Matercerkev.

i gda se je bojüvao z vukami za svoje ovčice, gda je rešüvao svoje ovčice iz gobca peklenskih vukov, so vucjé njega tüdi razčesali i smrt je gori zeo za rešitev svojih ovčic. Glejte toga dobroga pastera, rane má na rokaj i nogaj i na prsaj i trnavi venec na glavi. — Dober pastér svojih ovčic je ostano Jezuš ešče po svojoj smrti. Gda je on vu grobi počüvao, so se njegove ovce razteple; pastér je bio pobiti i njegova čreda raztrošena. Ali po svojem goristanenji je dober pastér svojo čredo znovič sküp zavrno. Človek bi si to mislo, ka de se Jezuš po telikom trüdi i trplenji taki po svojem goristanenji paščo nazaj vu svojo blaženo neb. domovino, k svojemi neb. Oči, k svojim vernim angelom, šteri so ga že tak žmetno čakali; ali Jezuš se je šteo prlé za dobroga pastéra pokázati, on je ne šteo prlé blaženstva i počüvanja prek zéti, kak gda se je za svoje ovčice že poskrbo ino je zjedino vu edno čredo. I naj ta Jezušova čreda vsigdar edna

ostane, naj té, gda Jezuš že nede vidno na zemli hodo, tüdi má dobroga pastéra mesto Jezušá, za to se Jezuš tüdi zdaj poskrbo. Postavo je svojim ovčicama mesto sébe drugoga pastéra, postavo je vu pasterstvi za svojega namestnika sv. Petra apoštola. Ali prlé ga je trikrát pitao: „Simon Peter jeli lübiš mené?“ I gda je Peter trikrát potrdo, ka lübi njega, té njemi je pravo: „Pási moje agnjece, pási moje ovcel!“ Tak je zdaj bila edna ovčarnica i eden pastér, ovčarnica sv. Maticerkev i pastér sv. Peter, namestnik Kristušov.

2-o. Ali dr. kr. či ravno je Jezuš v nebesa goristopo, vu Oltarsk. Sakramenti je do konca sveta šteo naš dober pastér ostati. Dober pastér svoje ovce na dobro pašo pela i od vukov je obráni. Tak pela Jezuš naše düše vu Olt. Svestvi na dobro pašo i obráni je od vuka, od neprijátela. Dobra paša, dobra hrána naše düše je njegovo sveto telo i njegova svéta krv. Gde se znajde ešče eden tak dober pastér, šteri svoje ovce s svojim telom, svojov krvjov hráni? Niti edna mati ne včini to ka bi svoje dete s svojov krvjov hránila. Pred letami se je edna ládja razbila na grčkom morji. Iz válovja je na süho zemlo vujšla edna mati s svojim malim detetom. Ali mesto je püstno bilo i mati je tak oslabila, ka je ne mogla dale. Da je z mlekom ne mogla nahraniti svojega deteta, si je gorztrgala kožo na prsaj i dete, kak nespametno dete je cecalno materno krv. Na drugi den so ribičje najšli mrtvo mater i poleg njé živo dete, štero je materna krv obdržala vu žitki. Ali to je samo edna mati bila i nevem, jeli bi se znajšla na celom svejti ešče edna takša mati, štera bi za življenje svojega deteta takši áldov doprinesla. I te dober pastér naših düš, Jezuš Kristuš má vekšo ljubav do nas, kak naša mati; on nas z krvjov svojega srca hráni.

Tak je bio Jezuš naš dober pastér vu svojem življenji, trplenji i smrti i tak je ostano naš dober pastér vu Olt. Svestvi. Ali dr. kr. jeli ste vi dobre ovčice toga dobroga pastera? Jeli poznate toga dobroga pastéra? Ar Jezuš to právi: „Jas poznám ovce moje i poznajo mené mojo“. Či poznate toga vašega dobroga pastéra, té ste njegove ovce. Ali šteri poznajo njega? Tisti, ki razmejo njegovo reč, gda je zove na svojo dobro pašo, gda njim právi: Hodte kmeni vsi trüdni, vsi oteršeni, zemte si za hráno i za vrastvo svojih düš moje telo i mojo krv. Šteri toga njegovga zvanja ne razmijo, šteri so niti k vüzmi ne šli k sv. prečiščavanji, tisti so zablodjene, zgüblene ovčice Jezušove. I Jezuš ešče zdaj za njimi hodi kak dober pastér, išče je, po trnji i gošči i zove je, pa ga neščejo poznati, njegove lübeznive reči neščejo gorizeti. To je žalost dobroga pastéra. Zgüblene ovčice, povrnte se nazaj k svojimi dobromi pastér, včinte njemi to veselje, ka vas gori najde i na svoje rame zeme i z veseljom vas neso bode nazaj k svojoj čredi. Ednoga pastera vsaki nasledüje, k ednoj čredi vsaki sliši. Samo ka vnogi ne nasledüje dobroga pastera, ne sliši k čredi Kristušovej, nego vnogi nasledüje lagojega pastera, dá se voditi od pokvárjenoga sveta i od hüdogo düha i sliši k čredi grešnikov, nevernikov. Vi dr. kr. si samo ednoga pastera

leško odeberéte, najmre vašega dobrega, božega pastera, Jezuša Kristuša, šteroga nasledüvati je vu žitki sladkost, vu smrti trošt, i na drugom sveti vekivečno veselje. Amen.

† Sakovič Jožef.

Pravoslavni se vračajo v naroče Sv. Maticerkve.

Bolševiki so se odločili cerkev zatreti, Kristušovo vero ljudem iz src vtrgnoti i jih na svoje brezbožno mišljenje spelati. Te cio majo vsikdar pred očmi i nevtrüdno delajo, da bi to dosegnoli. Na vse mogoče načine si prizadevajo, da bi ljudi preslepili i jih pritegnoli k sebi. Poskušajo zlepa, da jim obečavlejo vsemogoče vugodnosti, kak na priliko, da se lahko brez kazni vdajejo svojemi poželenji, eli da dobijo kakšo boušo blüžbo. Ednoga premoti mamon, drugoga meseno poželenje. V grehoti človek pozabi eli nešče znati, zakaj je stvorjeni, zakaj živi, ne ve, da je njegov zadnji cio Bog — njegovo zveličanje. Toda Bog je i ostane, če tüdi ga ščejo bolševiki zatajiti. — Eli ne so vsi ljudje tak nesrečni, da bi svojega Boga zatajili, da bi ga zavrgli. I zakaj ne? Zato, ka znajo, da jih Bog zavrže i se za večno pogübijo, če se obrnejo od Boga i od Kristušove cerkve. Raj življenje žrtvüjejo, kak bi pa Boga samo z ednov rečjov zatajili.

Poglednimo zdaj, kak živijo katoličani i pravoslavni v Rusiji i kak se njim godi. V Rusiji sküпно s Sibirijov je šest kat. püšpekij i sedem apostolskih vikariatov (to so začasne püšpekije). A vse te püšpekije so brez püšpekov eli püšpekovih namestnikov. Kak vidimo iz toga, bolševiki se ravnaajo po svetopisemskom stavki: „Vdarim pastira i razbežijo ovce njegove črede“. Lehko je zgrabiti ovco, če je pastir ne brani. Nad poldrügi milijon katoličanov je brez düšnih pastirov, voditelov. Od 524 župnij, je samo okoli 100, štere majo ednoga dühovnika. Vse druge dühovnike i püšpeke so vrgli v voze eli pa jih odegnali v pregnanstvo na strašne Solovecke otoke v Sev. morji. Püšpeka Boleslava Sloskana so najprle na te otoke odegnali, sladkar pa so ga v Sibirijo spravili, ge mora sekati drva i od glada i mraza vmirati. Tak je tüdi s püšpekem Antonom Maleckim.

Nemški inžener piše od pobožnoga grofa Steklinskoga, šteroga so na nezaslišani način vmorili. Grof je bio upraviteo katoličanske kijevske püšpekije, ar püšpeka ne bilo. Bolševiki so ga obsodili v 10 letno robstvo, ar je bio upraviteo püšpekije.

Ednok se je skrivoma odpelao z robstva. Kda so to bolševiki zvedeli, so včasi svojo ladjo za njim poslali i ga nazaj pripelali. Sleči so ga dali, z bičom s svincom na konci so ga bjčali i nad njim kričali: „Le moli, le moli k svojim pesjem Bogi! Naj ti pomaga! Naj te reši! Pa tvoj stari Bog je mro! Molj nas, mi smo zdaj bogovi . . .“ Kda že starček nikaj ne mogo, je zroč svojo dūšo Bogi. Nato je pristopo bolševik i ga v glavo strelo.

Ravno tak se godi tūdi pravoslavnim. Tūdi pravoslavne dūhovnike i vernike preganjajo kak katoličanske. Najvekšo pazko obračajo na vzgojo dece. Dobro znajo, ka je težko eli nemogoče starejšemi, odraščenomi človeki vtrgnoti iz srca to, ka ma najdragšega i najlepšega v svojem srci, to je Boga i zatreti v njem vero v Kristušovo sveto cerkev. Ležejše delo pa majo z decov, štera šče nikaj ne ve-ne od Jezušā, ne od njegove sv. cerkve. Najvekšo vrednost i srečo, to je vero v Gospoda Jezušā Kristušā deci vzemejo i jo tak spravijo v večno pogūblenje. To vršijo na te način, ka deco starišom vzemejo, štero država prevzeme i jo vzgaja v takšem dūhi, kak država šče. Ta vzgoja ne pozna Boga, njihov Bog je država, za štero se mora vse pretrpeti, če trbe.

Hūdi dūh je dober računar, on tam začne, ge ležejše i bole gvišno delo ma i vekšo zmago dosegne. Mlado drevo se da prignoti, staro pa ne. Bolševiki ščejo vcepiti deci svoje mišljenje, zato so veronavuk odpravili iz šol, dūhovnike pozaprli i deco starišom vzeli.

Računajo, da do ta deca, v njihovom dūhi vzgojena, pravi i trdni bolševiki. Zdaj nam je jasno, zakaj nemrejo viditi dūhovnika i ne trpijo njegovoga dela.

Nevarnost je velka. Liki znajmo, kda je nevarnost največša, te je boža pomoč najbliže.

To so spoznali tūdi pravoslavni. Ravno zdaj se čūtijō pravoslavni brez materine roke, štera bi jih čuvala pred hūdobnim zapelivcom. Ta roka je sv. Maticerkev z rimskim papom na čeli. Dobro znamo, ka so na sveti dobri i slabi lūdje. Lehko bi primerjali hūdobne lūdi vukom i dobre ovcam. Če zapremo vuke i ovce v eden hlev i nega v hlevi nikšega pastira, ka se z ovcami zgodi? Vsi lūdje: dobri i slabi živimo vkūper. I ka se zgodi z dobrimi, če ne pazi nad njimi Sv. Maticerkev, sv. oča papa?

To nevarnost so vnogi pravoslavni spoznali i zato se vračajo nazaj v naroče cerkvi.

Dosta ste že čūli od Madžurije. Madžurijo so v zadnjem časi Japonci Kitajcom odvzeli. Tū v Madžuriji je mesto Harbin. Po bolševiškoj revoluciji se je vno go pravoslavni Rusov v to

mesto preselilo. V tom varaši je živo do leta 1924. velki ruski apoštol za združenje pravoslavne cerkvi z katoličanskov: Konstantin Koronin, ki je bio pravoslavni duhovnik. Vse svoje življenje je predgao, da bi pravoslavni nazaj v katoličansko cerkev stopili. 17. maja 1924. je on slovesno na katoličansko vero stopo i mnogo drugih je njemi sledilo. Njegovoga očo, šteri je bio tudi pravoslavni duhovnik, je smrt gorečega i vzornoga duhovnika jako potrla. Postao je goreči apoštol za združenje pravoslavnih z Rimom.

Na svetek sv. treh Kralov 1925. je javno izjavo, da se je zedino s katoličanskoj cerkvijov. To je včino v farnoj cerkvi pri oltari i vnogo vernikov se je preobrnilo. V svojem navdūšenom govori je naglašao, da razkol (odpad pravoslavne cerkvi od katoličanske) v drugič trga Kristušovo telo. Vsi katoličanski duhovniki i verniki, šteri so ga poznali, so občūdivali njegovo sveto gorečnost i požrtvūvalnost za božo čast. Liki verniki so se ne dugo veselili, da majo med seov takšega apoštola. Bog ga je naskori k sebi pozvao. Vsi, šteri so ga poznali, so njemi prišli na sprevod.

Pokopni sprevod se je obrno v velko versko manifestacijo. Med tem sprevodom je bilo tudi dosta pravoslavnih duhovnikov, če tudi njim je to pravoslavni pišpek prepovedao. Ta manifestacija je vzgled zmagoslavja cerkvene edinosti na Kristušovoj skali. Mesto Harbin ešče tak sijajne verske manifestacije ne vidilo. Pa ne samo tu, liki tudi indri je velko gibanje za združenje pravoslavnih z katoličani.

Strašno je preganjanje cerkve v Rusiji, a tem lepše raste mlada setev ruskoga katoličanskoga gibanja. Previdnost boža obrača zdajšnjo stisko, da očisti duše naših pravoslavnih bratov; krv mantrnikov obeta prenovitev kršćanskoga življenja. Naša dužnost je, da spoznamo posebno božo lūbezen do Rusije i sodelūjemo z molitvijov i z aldovami.

Širite „Marijin List“!

J. KONTLEA

Katoličani iz Abesinije (Abesinija je država v Afriki) so dobili v Rimi v Vatikanskem mestu novi, lepi kloster za gojence, šteri se včijo na visokih šolaj v Rimi. Kloster je bio blagosloven i otvorjen 1. novembra. Pri otvoritvi je bio poleg tūdi sv. oča s svojim tajnikom vshodne kongregacije, kardinalom Lincerom. Črni gojenci so visikiva gosta pozdravili s petjom v abesinskom jeziki.

Meseca januara je prišeo v kloster abesinski prestolonaslednik s svojov sestrov. Gojenci so njemi lepo spevali v abesinskom jeziki.

Nato je bio prestolonaslednik sprejeti od sv. oče v avdijenco.

Tak dela cerkev. Nemški štatistični urad objavlja, nemška država prišpara letno več kak *dvejezeromilijon dinarov* zavolo dobrodelnosti katoličanski redovnikov i redovnic. Vsmileni bratje i sestre so meli dvamilijona nočnih straž pri betežnikaj. 2884 sester oskrblava v 109 zavodaj 27 jezero pohablene dece i 9000 hrome dece dobi oskrbo pri kat. redovaj. 3942 sester oskrblava v 1003 zavodaj više 23 jezero starčkov. 2881 sester v 169 sirotišnicaj, zavetiščih postele vsaki den 19392 postel i toliko siromašne dece nahrani. Odrašenih sirot pa više 200 jezero dobi v kat. zavodah prehrano i oskrbo. Samo v ednoj pūšpekiji v Münšteri so razdelili l. 1930 više 2 milijona obedov brezplačno. — Sestre včijo tūdi 30 jezero deklic. Za te plača država letno samo 262 Din. podpore na osebo. V državnih zavodaj pa plača za ednoga gojenca letno 32 jezero i celo 40 jezero dinarov. — Tak dela cerkev i vendar jo preganjajo. Zakaj? Zato ka sovražijo tistoga, ki jo je nastavo, Kristuša-Boga.

VSEBINA:

Varstvo sv. Jožefa	Str. 1
Sveti Prt	" 3
Kratke misli, ki daleč segajo	" 6
Življenjepiš Blažene Imelde Lambertini, sestre Domini- kanskoga reda	" 7
Jezuš je dober pastir	" 10
Pravoslavni se vračajo v naroče Sv. Maticerkve	" 13
Cerkveni glasi	" 16